

ŽNOVINY

pondělí 30. října 2017 / 2. číslo, 15. ročník přehlídky

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

Co se všechno schumelí, než se sejdem...

... v prdeli.

Správně jste doplnili a zároveň tím uhodli název včerejšího prvního představení. Hravou a jednoduchou moralitkou o touze po moci přivezl do Klášterce plzeňský soubor Rámus. Rodinné společenství hledající skrze sypkého strýčka řešení všech problémů světa sklídilo bouřlivý ohlas přítomného publika. A nebylo to nejspíš kvůli naivním představám o řešení chudoby, míru a ekologie, ale spíše díky hravosti a divadelním prostředkům, které pro svůj příběh zvolili.

A taky proto, že v skrytu duše nejspíš všichni toužíme vyřešit všechno rychle, hned a bez práce.

Ať si kdo chce, říká co chce

Michal Šturma

Představení se mi líbilo. Bylo to takové svěží a byl jsem překvapený, co amatéři mohou dokázat.

Štefan Drozd

Představení se mi moc líbilo. Mělo to něco do sebe, protože, když se chováme tak, jak se chovat úplně nemáme, tak se někdy dostaneme až tam.

Jana Selingerová

Představení se mi moc líbilo, bylo zajímavé a překvapivé. Šla jsem sem poprvé se svým synem, který byl poprvé v divadle, a myslím, že to bylo představení, které ho upoutalo a že začne do divadla chodit. Byla to správná volba.

Vlastimil Hubert

Představení se mi velice líbilo, hodně mě pobavilo. Musím říct, že po dlouhé době to stálo za to.

Matěj Kutílek

Mně se to líbilo, protože to mělo název V prdeli.

Daniel Beníšek

Představení se mi moc líbilo, chtělo by to i dvojkou.

Zdeňka Nyklíčková

Index kopajících mimina: stupeň 7. Jéé, to bylo takové milé představení. V některých, zvláště v těch opakujících se situacích, by bylo potřeba zrychlit temporytmus, něco maličko pokrátit a pak by to bylo úplně supermilé představení.

Diváci se naladili a byla to paráda

Rozhovor se zakladatelkou souboru a režisérkou představení Zdenou Vašíčkovou

Mohla byste nám představit soubor?

Soubor se jmenuje Rámus, je starý mezi 25 - 30 lety. Je z Plzně a v současné době se skládá ze dvou rodin a jejich rodinných příslušníků.

Jak se ty dvě rodiny daly dohromady?

Část z toho jsou mé děti - moje dcera, můj zeť a vnučka a druhá rodina je mého bývalého žáka, kterého znám od šesti let a který chodil strašně roky na dramaťák.

Vy učíte v ZUŠ literární dramatický obor?

Teď už neučím, ale učila jsem dlouhou dobu v ZUŠ v Nýřanech a tam odtud pocházíme. I mé všechny tři děti chodily na dramaťák a Rámus ještě před dvanácti lety čítal všechny mé děti, bývalé žáky a jejich kamarády. Nyní se to zjednodušilo.

Považujete se spíše za činoherce nebo loutkáře?

Mně jsou loutky hodně blízké, protože jsem se jimi zabývala celý svůj profesní život. Nicméně nevím vlastně, co jsme za divadlo. Jsme divadlo, které si dovoli použít všechny prostředky, které v tu chvíli podpoří myšlenku, situaci nebo ideu. Někdy je to loutka, někdy muzika, někdy činohra. I když tam si dáváme velký pozor, protože je hodně těžké zahrát něco opravdově, psychologicky. My milujeme zkratku, metaforu, stylizaci. Asi se hlásíme k loutkářům, protože rádi jezdíme na přehlídku Loutkářská Chrudim, takže se vždy snažíme mít v představení nějakou loutku, abychom do té Chrudimi mohli jet.

Jak vzniklo představení V prdeli?

Jako všechna ostatní. V těžkém boji, v diskuzích, v porodních bolestech. Martina napadla Aladinova kouzelná lampa. My jsme tedy napřed nechápali, proč zrovna Aladinova. Já si totiž hned představovala všechny ty písečné duny a velbloudy, ale on řekl, že pro něj je lampa o moci. A toho jsem se hned chytila a vymysleli jsme, co by členové dělali, kdyby měli moc. Začalo nás zajímat, co by se stalo, kdyby se přání

a sny dotáhli ad absurdum. Konce nebyvají nejlepší. My jsme autorské divadlo. Dlouho si povídáme a diskutujeme. Když máme základní myšlenku, začínáme na ni nabalovat etudky. Jestliže Martin chce být ekolog, tak si zkusíme, jak by to vypadalo, oni začnou okamžitě blbnout a vymýšlet obrazy, vznikají nápady, já na to koukám a do příště třeba napíši scénou ekologu. Něco vyházím, něco malinko dotáhnú, vyberu z toho to, co si myslím, že je dobré.

Vy jste říkala, že máte v souboru vnučku (představitelka Miss, která chce být slavnou, pozn. red.). Není to pro ni opruz hrát s rodiči a s babičkou?

Ne, ona je nadšená. Já jsem o tom nedávno také přemýšlela. Ono to má dvě stránky. Na jednu stranu je úplně super, že děláte něco s rodinou. Protože když jsme my s manželem navštěvovali naše rodiče, tak jsme se bavili, co děti ve škole, možná něco o politice nebo o počasí. Kdežto my se nyní každý týden sejdem jako rodina a máme něco společného. Není to jen o tom, že už jsme dlouho neviděli babču, tak ji pojďme navštívit. Myslím, že je to dobré i pro tu Terezu.

Na druhou stranu, kdyby to byla parta vrstevníků, se kterou si může zazkoušet a popovídat o tom, jak ji ti dospělí stvůru, tak by to pro ni byla také nějaká terapie (smích). Ono to vzniklo tak, že Tereza s námi chodila na zkoušku a co tam tak měla chudák dělat. My jsme opravdu poctivě vymýšleli první inscenace tak, aby tam hrála. Při hrách měla etudky, ve kterých měla spoustu prostoru se projevit, zahrát si. K tomu, že s námi nyní hraje divadlo, vedla cesta nenásilná a nenápadná. I malá Terka s námi hraje už po třetí.

Jak jste spokojená s dnešním představením?

Mně se to moc líbilo. Já jsem tak jako všichni herci měla strach z toho prostoru, protože na nás je to tu opravdu hodně velké, i jeviště je vysoko. Já jsem ještě navíc seděla se světlušákem vzadu a tak jsem slyšela, neslyšela. Ale pak jsem cítila, jak se lidé naladili, a to jsem si řekla paráda.

Ušubraná děvčátka

Ačkoli se to podle názvu nezdá, i druhý včerejší představení nás zavedlo do blízkosti místa, o kterém se často hovořilo v představení prvním. Netradiční folklórní poezie v podání dvou mladičkových děvčat dokázala pár divákům, že básničky nepsali jen Shakespeare, Sládek nebo Halas a nebyly to pouze kousky prodchnuté nenaplněnou láskou a vzdycháním pod hvězdami. Ačkoli... vzdychání bylo ve včerejších básních až...

Slabší kusy nakonec odpadly a neúčastnily se následné diskuse. K vlastní škodě ovšem. Dozvěděly by se, co znamená ušubraná. Ale takhle...

Ať si kdo chce, říká co chce

Jan Mokry

Představení se mi líbilo. A pak, že jsou chlapi hovada! (*hurónský smích*)

Jaroslava Pokorná

Mně se to moc líbilo. Obě protagonistky bych ocenila za statečnost, s jakou tu hru předvedly.

Štěpánka Albertová

Toto představení se mi moc a moc líbilo. Líbilo se mi, že nebylo bráno jako tradiční divadlo, ale že to opět vneslo světlo do jiného divadelního světa.

Pavel Cenek

Hra se mi moc líbila. Herecké výkony byly pěkné, nebylo vidět, že by slečny hrály, bylo to celé přirozené. Líbilo se mi, jak hra postupně gradovala až k místu absolutního překvapení, kdy si slečny nebraly naprosto žádné servítky. A výsledek byl, že to vlastně bylo jen takové veselé špičkování. Příjemné, milé, vtipné.

Květuše Hlaváčová

Představení se mi líbilo. Ani se nad tím nepohoršuji, ale být to tak před deseti patnácti lety, tak by to neprošlo.

Kristýna Sladomelová

Bohatá je ta naše řeč. A krásná. Děvčata do sehrála jedna báseň. Zároveň velice oceňuji hru s hráběmi. Celkově výborný nápad. Svižné, stručné, zábavné.

Terka Truhlářová (*malá herečka z představení V prdeli*)

Mně se to líbilo. Bylo to zajímavé (*smích*) a hezké (*smích*), ale tak jako, přece jenom ... (*smích*). Bylo to dobré (*smích*).

Zdeňka Nyklíčková

Index kopajícího mimina: stupeň 2, ani nedutalo. Takové folklórní Monology vaginy. Vynikající dramaturgický oblouk. A když se nestydí herečky a recitují úplně přirozeně původní texty, nemohou se stydět ani diváci. Zahraabané a zaprášené věnečky tomu dodaly přesnou pointu.

Žňoviny pro vás připravují:

Zdenička a Míra Nyklíčkoví
Štěpán Malast, Honza Valta,
Vojta Kutílek, Ondřej Beníšek

DSKLAS
DIVADELNÍ SPOLEK KLAS KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

ZÁMEK
KLÁŠTEREC
NAD OHŘÍ

Ústecký kraj

Podporuje
Kláštorec nad Ohří
město porcelánu

Moc jsme si to užily a teď jdeme spát

Smíšený rozhovor s oběma herečkami souboru Děvčátka a slečny

Vy jste u nás úplně poprvé, odkud jste k nám přijely?
Z Brna nebo z Jaroměře? Přijely jsme z Brna, ale původně jsme z Jaroměře. V Brně nyní studujeme a bydlíme.

Jaké to je cestovat v dnešní době s hráběmi hromadnou dopravou?

Obyčejně je to už docela zvládnutelné, ale v den, kdy jsou všechny vlaky kvůli vichřici zpožděné o dvě hodiny, to tak příjemné nebylo. Musely jsme pořádně někde courat a čekat, vláčet se s nimi po nádražích. Jinak to už umíme. Ale zajímavé bylo, že jak měly vlaky zpoždění, tak na nás nikdo neměl žádné vtipné poznámky, což se nám celkem často stává. Nám to zpočátku přišlo jako super nápad, že si můžeme vozit celé divadlo s sebou, ale když už jsme takto jezdily tři měsíce, tak ty vtipné poznámky od lidí kolem, začaly být pěkná otrava.

Soubor se jmenuje Děvčátka a slečny. Kde máte to děvčátko?

To jsem byla kdysi já (*Kateřina Prášilová, s rovnými vlasy, pozn. red.*). My jsme původně byly tři. Když jsme soubor zakládaly, tak mně bylo 17 a holky už byly plnoleté. Navíc se nám to hodilo do konceptu, tak jsem holt slízla děvčátka a ony byly slečny. A teď už nechceme název měnit, protože nám přijde fajn jmenovat se stále stejně. Už to také trochu považujeme za značku, za naši vizitku, pod kterou pracujeme.

Vy jste vzešly ze ZUŠ F. A. Šporka z Jaroměře, ale na docházku už jste dost velké.

My tam máme zapsaný spolek, který se jmenuje Kolegium hraběte Šporka, kde jsou odrostlí studenti, kteří již nemohou být studenty školy. Do něj se mohou zapsat, tvořit a dál se umělecky vyvíjet pod křídly ZUŠ. My máme naši základní uměleckou školu moc rády, a i když už na to nemáme věk, tak se toho nechceme vzdát, protože nám to připadá jako skvělé tvůrčí prostředí. Máme tam příjemné zázemí a skvělou zástitu.

Studujete a bydlíte v Brně, tzn. že se do Jaroměře kvůli divadlu stále vracíte?

Kvůli divadlu i kvůli rodině. Zkoušíme tak jednou za dva měsíce. Scházíme se málo, ale snažíme se. A je to i fajn záminka vrátet se domů.

Jak vznikala inscenace Ušubraná?

Abych pravdu řekla, vznikla asi za jednu noc. Samozřejmě, že tam byl delší dramaturgický výběr, ale samotné zkoušení trvalo přes víkend. Dlouho jsme si ohledávaly téma a přemýšlely co s těmi texty, které máme. Nechtěly jsme, aby to bylo jen trapné pásmo.

Nápad využít původní folklór vzešel od vás?

Ne, s tím přišla Jarka Holasová (*režisérka představení, pozn. red.*). My jsme měly dojem, že folklór nikdy v životě dělat nebudeme, měly jste v té době pocit, že k tomu nemáme vůbec žádný vztah, narozdíl od ní. A pak jsme objevily tento folklór, který nám přišel samozřejmě zábavný. A skrz něj jsme si našly i cestu k tomu řečnickému tradičnímu, oficiálnímu folklóru, což je např. Erben.

Kdo dal dohromady závěrečnou kompilaci textů?

Všechny tři. Probíraly jsme se různými sbírkami a vybraly jsme, co nám přišlo zajímavé. To jsme pak různě skládaly, až vznikl konkrétnější tvar, který se ještě několikrát proměnil. Hodně jsme o něm diskutovaly a teprve až když jsme se všechny shodly na tom, že takto to dává smysl, že to má vývoj a nějaký oblouk, tak jsme měly hotovo.

Na diskuzi jste zmínily, že vás inspiroval soubor Kohoutek, který u nás také účinkoval. To už jste měly tento žánr vybraný?

Ano. Jarka Holasová tady soubor viděla a my ho viděly asi za 14 dní na předávání cen pro východočeské umělce a měly jsme jasno. A druhý den jsme šly do knihovny. Najít texty od Karla Jaroslava Obrátila není problém.

V roce 2000 vyšly v nakladatelství Paseka Kryptadka, což je třídílný, řečnicko-neoficiální folklór. Také nyní znovu vychází jeho První i Druhá kytice národních prasáren a jeho zásadní dílo Velký slovník sprostých slov. Výběr z kryptadií vydal také Ivan Wernisch s názvem Kdo to čte, je prase, což jak jsem zjistila, máme i doma.

Ty texty jsou tedy zcela původní, není tam nic, co byste upravily, co byste si přidaly?

Ano, vše je původní. Jediné, co je přidané, je moje věta: Tak dělej.

Kolikátá to dnes byla repríza?
27.

Jak jste spokojené s dnešním představením?

Jsmo. Ono je to skvělé, protože, jak jsme celý den v tom ajfru a přijely jsme do Klášterce asi půl hodiny před představením, tak jsme hrály plně energie. Celý den jsme se smály tomu, jak je to dnes naprd, jak nic nefunguje, ale když jsme hrály, tak jsme konečně měly pocit, že jsme tam, kde máme být a děláme to, co máme dělat a moc jsme si to užily. A teď jdeme spát.

